

Danielle STEEL

Ako v rozprávke

Danielle STEEL

Ako v rozprávke

Preložila Zuzana Gašparovičová

IKAR

Danielle Steel
FAIRYTALE

Copyright © 2017 by Danielle Steel
All rights reserved.
Translation © 2019 by Zuzana Gašparovičová
Jacket design © 2019 by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6978-1

*Svojim milovaným deťom
Beatie, Trevorovi, Toddovi, Nickovi,
Sam, Victorii, Vanesse,
Maxxovi a Zare.
Nech sú vaše rozprávky skutočné
a nech vás zlo obchádza.
Ak sa vám nevyhne,
budte silní, múdri a statoční.
Kiežby mal príbeh každého z vás
šťastný koniec.
Vedzte, že vás
z celého srdca a duše
veľmi ľúbim.
Mama (D. S.)*

Kapitola 1

A si sto kilometrov severne od San Francisca sa rozprestieralo čarovné údolie Napa Valley. Na jar prekypovala okolitá krajina sviežosťou a pestrosťou. Malebné zvlnené kopce sa zahalili do smaragdovozelenej, ktorá trochu vybledla s príchodom leta, keď kraj zasiahli horúčavy a sucho. Napa Valley bolo srdcom vinárstva Kalifornie a viniče sa tiahli cez celé údolie. Návštevníci prirovnávali tento pôvabný kút Ameriky k talianskemu Toskánsku a francúzskym vinárskym oblastiam.

Pre Joy Lammenaisovú bol marec obľúbeným mesiacom v roku. Do údolia prišla po prvý raz s Christophom pred dvadsiatimi štyrmi rokmi. Práve končila štúdium podnikového hospodárstva na Stanfordovej univerzite a Christophe študoval enológiu a vinohradníctvo. Zápalisto jej vysvetľoval, že enológia sa zaoberá výrobou vína a vinohradníctvo výsadbou a pestovaním viniča. Už po stáročia sa jeho rodina v Bordeaux pýšila výrobou známej značky vína, jeho otec a strýkovia viedli rodinnú firmu a vlastnili mnohé vinice. Christophe sníval o tom, že v Kalifornii strávi nejaký čas a od vinárov v Napa Valley sa naučí čo najviac o víne a riadení vinohradu. Zveril sa Joy, že túži po malej vinárskej fir-

me. Spočiatku mal len hmlistú nádej, že sa jeho sen splní. Christophova rodina očakávala, že sa vráti do Francúzska a vydá sa v šlapajach svojich predkov a príbuzných. Christophe si však život v Spojených štátoch zamiloval a zanietene sa zaujímal o vinice v údolí. Počas štúdia na Stanforde mu nečakane umrel otec a zanechal mu slušnú finančnú hotovosť. Dedičstvo mu umožnilo rozbehnúť vlastné podnikanie s vínom. Po promóciách v júni odletel domov do Francúzska. Rodine oznámil, že sa rozhodol usadiť v Kalifornii, a na jeseň sa vrátil uskutočniť svoje plány.

Joy patrila k najkrajším ženám, aké kedy stretol. Všestranne talentovaná a s obchodníckym duchom. Jej záľubou bolo finančníctvo. Zároveň mala umelecké sklony a rada maľovala. Každé leto navštevovala v Taliansku kurz maľovania. Mala všetky predpoklady stať sa úspešnou umelkyňou, talianski lektori jej radili, aby svoje nadanie naďalej rozvíjala. Počas štúdia na univerzite dlho váhala, akým smerom sa v budúcnosti vydať. Napokon u nej zvíťazila praktickosť. Maľovanie si nechala ako koníček a sústredila sa na podnikanie. Mala vrodenný inštinkt uzavrieť dobrý obchod. Túžila pracovať v jednej zo špičkových investičných firiem v Silicon Valley a ustavične básnila o tom, že si jedného dňa založí vlastnú firmu.

Keď sa zoznámila s Christophom, o víne nevedela nič a v skutočnosti ju ani nezaujímal. Až po jeho boku postupne prenikala do tajov vinárstva. Christophe vedel o ňom pútavo rozprávať a vdýchol mu život a čaro. Tak ako ona rada maľovala a fascinovalo ju finančné investovanie, Christophe miloval víno. V očiach Joy bola práca v poľnohospodárstve príliš riskantná a závislá od počasia. Dobrú úrodu ohrozovali skoré mrazy, neskorý zber, priveľa či pri-

málo zrážok. Christophe však tvrdil, že aj to je súčasťou tajov a krás pestovania vína, a keď sa spoja všetky potrebné prísady, vznikne z toho nezabudnuteľný ročník a obyčajné víno sa premení na pozoruhodný dar prírody.

Dvadsaťpäťročná Joy často sprevádzala Christopha do Napa Valley. Až tam pochopila, že vinárstvu je oddaný dušou i telom. Predsavzal si, že jedného dňa bude predávať vlastné víno a urobí z neho uznávanú značku. Šťastena priala aj Joy. Po promócií sa zamestнала vo významnej investičnej spoločnosti a práca ju bavila. Po návrate z Francúzska začal Christophe hľadať vhodný pozemok, kde postaví dom, a vinice, v ktorých vysadí nový vinič. Spojí tak vlastné predstavy s nadobudnutými poznatkami zo školy a so skúsenosťami z rodiny. Joy ho všade sprevádzala. Vážil si jej rady vo finančných otázkach. S jej pomocou si kúpil prvú vinicu a do novembra ich mal šesť, jednu vedľa druhej.

Lammenais nechcel podnikať vo veľkom. Rozhodol sa pestovať odrodu Rulandského modrého a urobiť z nej najlepšiu značku v celom údolí. Joy vždy verila, že sa mu to podarí. Ochutnali spolu mnohé odrody viniča a Christophe jej vysvetľoval, čo je na nich dobré a čo by sa malo zlepšiť. Ponúkol ju francúzskymi vínami a pila aj to, ktoré po generácie vyrábala a predávala jeho rodina.

Christophe kúpil pozemok na kopci s výhľadom na vinice a údolie, kde chcel postaviť menšie sídlo. Medzitým s Joy bývali v jednoizbovej chatke s pohodlnou obývačkou a s obrovským kozubom. Strávili v nej mnohé príjemné víkendy a snívali o budúcnosti. Joy vypracovala pre Christopha dobrý finančný plán a vysvetlila mu, aké kroky musí podniknúť, ak chce rozbehnúť vlastnú firmu.

Vianoce oslávili spoločne v chatke. Zavčas rána stáli na verande a obdivovali okolitú prírodu. Christophovi umrela matka už pred rokmi, otca stratil nedávno a nechcel tráviť sviatky vo Francúzsku s ujcami. Ani Joy nemala kam ísť. Matka jej umrela na rakovinu ako pätnásťročnej a jej oveľa starší otec sa pominul od žiaľu o tri roky neskôr. Joy a Christophe si vytvorili vlastný svet. Christophe pripravil významnú štedrovečernú večeru s pečenou husou a bažantom a výnimočnosť večera zvýraznil voľbou výborného vína.

Christophe síce občas pôsobil ako rojko, prekvapujúco však vždy dosiahol to, čo si zaumienil, a premenil svoje predstavy na skutočnosť. Nikdy sa nevzdal svojich cieľov a s pomocou Joy, ktorá mu ukázala cestu k ich naplneniu, ich zrealizoval.

Christophe chcel na jar začať stavať ich budúci dom. Našiel preň vhodný pozemok na kopci, ukrytý uprostred nádherných vysokých stromov. Keď bude stavba hotová, v celom okolí vysadí červené a ružové kry. Stavebný kameň si objednali z Francúzska, nechceli nič honosné ani veľké. Christophe sa inšpiroval exteriérom štyristoročného rodinného panstva vo Francúzsku. Architektovi poskytol mnohé nákresy a fotografie a detailne mu opísal všetky zamýšľané úpravy.

V lete, keď bola stavba v plnom prúde, požiadal Christophe Joy o ruku. Chodili spolu čosi vyše roka. Koncom augusta sa vzali v miestnom kostole. Obrad bol nenápadný, za svedkov im išli dvaja robotníci z vinice. V údolí si ešte nenašli skutočných priateľov. Mali jeden druhého a vystačili si. Zhodli sa na tom, že všetko ostatné ešte len príde a najskôr si vybudujú spoločný život. Joy hlboko rešpektovala manželovu vášeň pre pôdu a vinárstvo, mal to v krvi,

v žilách aj v srdci. Hrozno, ktoré pestoval, vnímal ako živú bytosť, opatroval ho, staral sa oň a chránil ho. Rovnako pristupoval k svojej manželke. Ctil si ju ako vzácny dar a Joy v teple jeho lásky rozkvitla a odplácala mu oddanosť rovnakou mierou.

Vianoce strávili ešte v chatke, ktorá vyhovovala ich pokojnému životu. Joy bola v treťom mesiaci tehotenstva a Christophe chcel do narodenia dieťaťa v júni dom dostať. Joy po svadbe prestala pracovať v Silicon Valley, nemohla dochádzať tak ďaleko, a pomáhala mu s účtovníctvom vinohradu. V máji, presne ako Christophe sľúbil, keď sa jej bruško už zaguľatilo, sa presťahovali do sídla. Joy čakala na príchod ich prvého dieťaťa, po večeroch a víkendoch maľovala nástenné fresky a počas dňa pracovala v kancelárii. Christophe pomenoval celú usadlosť s vinicami po manželke, jej meno symbolizovalo radosť a šťastie a dokonale vykresľovalo ich život.

Každé ráno sa tešili do práce, spoločne obedovali, plánovali a riešili problémy. Christophe vysadil vinič podľa rodinných zvyklostí, s akými vyrástol. Jeho dvaja strýkovia zavítali do údolia a schválili všetky jeho kroky. Pri rozlúčke dodali, že o dvadsať rokov bude jeho vinica patriť k najlepším v Napa Valley. Viniču sa darilo a v sídle sa manželia rýchlo udomácnili. Zariadili ho starým francúzskym provinčným nábytkom, ktorý kúpili na vidieckych aukciách a v starožitníctvach.

Dieťaťko prišlo na svet hladko a prirodzene. Jedného rána Joy po raňajkách vyhlásila, že prišiel čas pobrať sa do pôrodnice. Podvečer už šťastná matka držala v náručí nádherné dievčaťko. Christophe neskryval úžas a obdivne hľadel na manželku. Bábätko zdedilo po matke plavé vlasy, po

otcovi hlboké modré oči a svetlú pokožku. Christophe povedal, že vyzerá ako kvetinka, a dcére dali meno Camille.

Na druhý deň sa Joy s dieťaťom vrátili z pôrodnice domov a vykročili v ústrety spoločnému rodinnému životu. Camille vyrastala s oboma milujúcimi rodičmi v malebnom údolí a v krásnom vidieckom sídle na kopci, odkiaľ hľadela priamo na otcove vinice. Proroctvo Christophových strýkov sa splnilo. V priebehu niekoľkých rokov vyrábala jedno z najlepších suchých červených vín v celom kraji. Obchod prekvital, črtala sa sľubná budúcnosť a všetci významní obchodníci s vínom si Christopha vážili a obdivovali ho, mnohí si od neho dali poradiť. S bohatými skúsenosťami z rodinnej tradície pestovania vína a vlastnými inštinktmi, ktoré ho nikdy nesklamali, mal všetky predpoklady dosiahnuť úspech. Jeho najbližší priateľ Sam Marshall vlastnil najväčšiu výrobu vína vo Valley. Nemal síce také rozsiahle vedomosti o francúzskom vinohradníctve, ale pre výrobu vína mal vrodenný cit. Bol odvážny, nebál sa zmien a vlastnil najviac pozemkov. Christophe si s ním rád vymieňal nápady. Jeho manželka Barbara sa priatelila s Joy a oba páry s deťmi strávili spoločne veľa víkendov. Keď sa narodila Camille, syn Marshallovcov Phillip mal už sedem rokov. Často sa stretávali pri nedeľnom obede. Christophe rád varil francúzske pokrmy, so Samom sa zhovárali o obchode a ženy sa venovali deťom. Joy dovolila Phillipovi popestovať dvojmesačnú dcérku, ale chlapec najradšej liezol po stromoch a preháňal sa po poliach, zbieral v sade ovocie a jazdil na bicykli.

Sam Marshall prežil v údolí celý život. Pracoval tvrdo a svoju prácu bral vážne tak ako Christophe. Hnevalo ho, keď si úspešní podnikatelia z L. A. alebo z New Yorku kúpili kus pozemku, zasadili pár viničov a nazývali sa vinár-

mi. Podľa Sama sa len predvádzali, o pestovaní viniča v skutočnosti nevedeli nič a správali sa snobsky. Sam s Christophom nimi opovrhovali a prezývali ich *nedeľnými vinármi*. Hoci Christophe veril, že tajomstvo výroby znamenitého vína sa dedí z generácie na generáciu, vážil si Sama za to, že sa všetko naučil sám. Bol húževnatý, dychtil po vedomostiach, ctil si pôdu a to, čo z nej vzišlo. Spájalo ich skutočné priateľstvo a radi sa stretávali so serióznymi kolegami vinármi, s ktorými si vymieňali cenné informácie a skúsenosti. Obchod s vínom priťahoval mnohých amatérov. Zbohatlíci si kupovali zabehnuté firmy a chválili sa cudzím perím. Mnohí starí, aristokratickí snobi sa prisťahovali do údolia zo San Francisca. Tvorili uzavretú elitnú skupinu, usporadúvali medzi sebou honosné večierky a len príležitostne prejavili uznanie skúseným vinárom.

Rodinné zázemie, ktoré Joy s Christophom vytvorili, bolo šťastné a láskyplné. Camille vyrastala medzi členmi vinárskych dynastií Napa Valley a v kruhu najbližších priateľov. Otec dokúpil ďalšie pozemky a zamestnal vinárskeho manažéra Cesara z Toskánska. Camille neušlo, že matka ho nemá príliš v láske a zachmúri sa zakaždým, keď ho zazrie.

Joy stále viedla firemné účtovníctvo a starala sa o obchod. Camille rástla ako z vody, behala po vonku alebo sa po škole hrala v sadoch. Hovorievala, že jedného dňa sa stane otcovou spoločníčkou a bude študovať na Stanforde. V jej očiach boli obaja rodičia dokonalí a ona chcela pokračovať v rodinnej tradícii. Veľa ráz navštívila s rodičmi Bordeaux, zoznámila sa s bratrancami, so sesternicami, s prastrýkmi a tetami. Najlepšie sa však cítila v údolí a považovala ho za najkrajšie miesto na zemi. Rovnako ako otec si nevedela predstaviť život vo Francúzsku a Joy s nimi sú-

hlasila. Marshallovci zostali ich najbližšími priateľmi. Ich syn, o sedem rokov starší Phillip, bol pre dievčatko hrdina, ale stále si ho doberal. Keď mala Camille desať, on už končil strednú školu. Chránil ju pred šikanovaním, bola preňho ako mladšia sestra. Zarmútilo ju, keď odišiel na vysokú školu a vídala ho len cez prázdniny.

Keď Camille dovŕšila sedemnásť rok, Joy mala štyridsaťštyri a Christophe o rok viac. Pri pravidelnom mamografickom vyšetrení diagnostikovali Joy rakovinu prsníka. Zrútil sa im svet. Lekári sa rozhodli, že hrčku vyoperujú, prsník zatiaľ neamputujú a rok ju budú liečiť silnejšou chemoterapiou a ožarovaním. Christophe šalel od strachu. Joy sa po chemoterapii cítila veľmi zle, ale každý deň sa zastavila v kancelárii aspoň na chvíľu. Dcéra jej všemožne pomáhala. Joy sa správala neuveriteľne statočne a bola odhodlaná zákernú chorobu poraziť. V tú zimu prežili ťažké chvíle, Joy však nikdy nestratila chuť žiť a robila všetko pre to, aby sa uzdravila. O rok nad rakovinou zvíťazila. Všetci si vydýchli. Radosnú novinu, že Camille prijali na Stanfordovu univerzitu, si vychutnali až po tom, keď sa dozvedeli, že Joy vyzdravela. Ich život sa vrátil do normálnych koľají.

Camille úspešne zmaturovala a rodičia jej pred koncom školského roku na osemnásť narodeniny usporiadali večierok. Pozvali naň mladých ľudí, spolužiakov a zopár rodičov. Marshallovci sa priateľom zdôverili, že Phillip stále cestuje po svete, chce získať čo najviac skúseností a propaguje ich víno. Šesť mesiacov strávil v Čile, kde pracoval vo viniciach u priateľa, rok predtým bol v Kapskom meste.

Všetci sa tešili, že boj so zákernou chorobou Joy vyhra-

la. Po večeri sa jej Samova manželka Barbara pošepky zverila, že pred rokom jej zistili rovnaké ochorenie a nasledujúci týždeň ju v San Franciscu čaká dvojité mastektómia. Bola o desať rokov staršia než Joy a veľmi sa obávala toho, čo ju čaká. Obe ženy sa ešte dlho zhovárali. Joy priateľku ubezpečovala, že všetko dopadne dobre, no Barbaru sa jej nepodarilo upokojiť. Marshallovci sa najprv rozhodli, že Phillipovi nič nepovedia, aby ho neznepokojovali, a odkladali to čo najdlhšie. Termín operácie sa však nezadržateľne blížil, a keď sa syn vrátil z poslednej cesty, museli sa s ním o zlú novinu podeliť.

Joy pred dcérou svoju chorobu netajila. Camille bola častým svedkom, ako matka bojuje s následkami chemoterapie. Joy si zistila celú rodinnú anamnézu, jej matka umrela na rakovinu prsníka v štyridsiatke, ale v Barbarinej rodine sa onkologické ochorenie nevyskytlo. Choroba ich zasiahla ako blesk z jasného neba. Sam bol úspešný a bohatý muž, zaplatil by celý majetok za liečbu pre manželku, ktorú nadovšetko miloval. Barbara bola stále príťažlivá žena. Zverila sa Joy, že sa desí zohavenia a bolesti po plastickej operácii. Mali so Samom dobré manželstvo, ale nikdy predtým nečelili takej veľkej skúške. Iné manželstvá v Napa Valley neboli také idylické. Veľa sa klebetilo o milostných aférach medzi obyvateľmi údolia. Tvorili síce malú komunitu, ale jej členovia mali veľké spoločenské ambície, súťažili medzi sebou a mimomanželský pomer nebol ničím výnimočným.

Christophe s Joy aj Marshallovci sa stránili zhýralých susedov. Sam bol síce majetný človek, ale mal morálne zásady. Než sa vzali, Barbara pracovala ako letuška. Sam teraz vlastnil najväčší a najúspešnejší vinársky podnik v údolí.

Mnohí vinári tam zarobili veľké bohatstvo a Napa Valley lákalo karieristov a zbohatlíkov. Len raz do roka ukázali Marshallovci svoje postavenie a rozsah impéria, aké Sam vybu- doval. V septembri usporadúvali dožinkový ples. Po návra- te z výletu v Benátkach ho Barbara zorganizovala v duchu karnevalu. Všetkým pozvaným sa zapáčil natoľko, že Mar- shallovcí z neho urobili každoročnú tradíciu. Na slávnosti sa zúčastnila aj Joy s Christophom, hoci Christophe protesto- val, že sa v kostýme Ľudovíta XV. so saténovými nohavica- mi po kolená, s parochňou a maskou cíti smiešne.

„Keď môžem robiť zo seba šaša ja, môžeš aj ty,“ opako- val mu Sam. „Nemôžem to Barbare odmietnuť, prizabíla by ma,“ žartoval. Rád ženu rozmaznával a robil ju šťastnou. V každom kostýme bola ozdobou večierka. „Mali sme od začiatku zvoliť formu záhradnej grilovačky. Nemuseli by sme sa obliekať do tých hlúpych kostýmov,“ hundral dob- rácky Sam. Večierok zakaždým korunoval úspech, jedlo bo- lo znamenité, hral im živý orchester zo San Francisca a ve- čer zavŕšili ohňostrojom, ktorý ožiaril obrovské lány viniča. Na rozdiel od vkusného menšieho sídla Joy a Christoph a bol dom Marshallovcov obrovský a vybavený najmoder- nejšími technológiami. Postavil ho slávny mexický archi- tekt a vyzdobil ho slávnou zbierkou súčasného moderného umenia. Na stenách viselo sedem obrazov od Picassa, kto- ré si od nich často požičiavali múzeá, niekoľko Šagalových malieb a jedna od Jacksona Pollocka, ktorá sa Joy s jej hlbokou vášňou pre výtvarné umenie zvlášť páčila.

Camille od pätnástich rokov každé prázdniny pomáha- la matke v kancelárii. Zmaturovala a tešila sa na Stanfor- dovú univerzitu, kde získa titul MBA. Po pár rokoch pra- xe v rodinnej firme požiadala o postgraduálne štúdium.

Nechcela pracovať inde než po boku rodičov. Otec ju prehováral, aby strávila rok u rodiny v Bordeaux, kde by si prehĺbila znalosti a zlepšila francúzštinu, potrebnú na ich podnikanie. Dievčine sa jeho návrh nepozdával. Nerada sa od rodiny vzdávala na dlhšie, najšťastnejšia sa cítila doma s rodičmi.

Joy navštevovala Barbaru celé leto. Priateľka nastúpila na chemoterapiu a znášala ju oveľa ťažšie než Joy. Manželovi a synovi sa v očiach zračilo zúfalstvo zakaždým, keď k nim Joy zavítala. Camille začala študovať na Stanforde, ale domov chodila oveľa častejšie, než Joy dúfala. Christophovi sa zverila, že dcéra k nim veľmi prilipla a priveľmi sa odlúčila od vonkajšieho sveta. Podľa matky by sa mala vydať do sveta za skúsenosťami.

„Chce byť tu,“ usmial sa Christophe na manželku a pobozkal ju. „Máme len ju, nevyháňaj ju z domova.“ Mal dcéru rád nablízku a tešil sa, ako raz budú spoločne rozvíjať rodinnú firmu. Keď bola Camille mladšia, uvažovali aj o druhom dieťati, ale žili dokonalý život a po rakovine, ktorú Joy prekonala, bolo už neskoro splodiť ďalšieho potomka.

Chrisovi neprekážalo, že nemá syna. Camille bola po matke dobrá obchodníčka a on svoje podnikanie zámerne nerozširoval. Netúžil po takom impériu, aké mal Sam Marshall, vybudoval si povest' malého, zato exkluzívneho vinohradníctva, ktoré manželia viedli bez väčších ťažkostí. Jedinú starosť im spôsobovali občasné hádky s Cesarom.

Cesare u nich pracoval už roky, ale pre Joy bol stále votrelcom a nikdy mu nedôverovala. Nedbanlivo zaobchádzal so zverenými financiami a bol presvedčený, že jej ne-

musí vysvetliť, na čo ich míňa. Joy nemilosrdne žiadala, aby jej do posledného centa vyúčtoval, na čo míňa peniaze. Zakaždým sa rozzúrila a pohádala sa s ňou. Jeho búrlivý odchod z kancelárie sprevádzalo tresnutie dvier. Christophe ho podozrieval z toho, že si necháva pre seba menšie sumy z výdavkov, na druhej strane, Cesare poznal každú piad' vinohradu a o vinič sa staral ako o vlastné deti. Riadil sa neomylným inštinktom a Christophe si ho vážil ako najlepšieho správcu vinohradu v údolí, preto drobné úniky peňazí toleroval. Na hrozne mu záležalo viac. Joy sa s manželom pre to škriepila. S Cesarom nemala toľko trpezlivosti a nebola ochotná prižmúriť oči nad jeho správaním.

Christophe odpúšťal Cesarovi jeho prehrešky, vedel, ako veľmi správca lipne na vinohrade, a oceňoval jeho svedomitý prístup k hroznu a hlboké znalosti. Zopár dolárov, o ktoré ho Cesare pripravil, nepovažoval za natoľko podstatné.

Christophe bol skvelý a úspešný vinár a Joy dozerala na praktickú stránku obchodu, riešila problémy a bezchybne viedla účtovníctvo. Tvorili zohratý tím.

Camille sa na Stanforde páčilo a zoznámila sa s rovesníkmi z celej krajiny aj zo sveta, pri každej príležitosti však zavítala domov. Presne ako matka, zamerala sa na ekonómiu. Väčšina jej spolužiakov dúfala, že sa zamestná v prestížnych finančných firmách v Silicon Valley alebo na Wall Street v New Yorku. Camille sa nevedela dočkať, až doštuduje a začne rodičom pomáhať s vinohradníctvom. Tri mesiace pred obhajobou diplomovej práce, štátnicami a promóciami si počas jedného víkendu doma všimla na matkinom stole lekárske odporúčanie na mamografické vyšetrenie. Dievčina sa v spomienkach vrátila o päť rokov do minulosti, keď mat-

ke diagnostikovali rakovinu a rok bojovala so zákernou chorobou. Odvtedy, chvalabohu, nenastala žiadna recidíva.

Barbara Marshallová nemala toľko šťastia. Chemoterapia jej nepomohla, strácala sa im pred očami, rakovina metastázovala a o osem mesiacov po zistení ochorenia umrela. Strata manželky a matky Samovi aj Phillipovi zlomila srdce. Keď Camille končila vysokú školu, Barbara už nebola medzi nimi tri roky. Phillip riadil s otcom renomovanú firmu a stretával sa s mnohými dievčatami. Jeho slabinou boli rýchle autá a pekné ženy. Dvadsaťdvaročná Camille ho často vídala v červenom ferrari a zakaždým s inou ženou. Doberala si ho a on sa k nej stále správal ako k mladšej sestre. Phillip už dávno vstúpil do sveta dospelých, patrila medzi vážených vinárov a priatelil sa so synmi svojich obchodných partnerov. Spájal ich nielen rovnaký vek, ale aj pracovné povinnosti v zabehnutých rodinných firmách, ktoré jedného dňa povedú sami. Museli sa ešte veľa učiť a Phillip bral svoju úlohu zodpovedne. Pred Camille žartoval, že vysedúvanie v lavici už má dávno za sebou, a podpichoval ju, že ešte chvíľu potrvá, než bude ozaj dospelá. Jeho prístup ju veľmi hneval. O vinárstve toho vedela od otca rovnako ako Phillip, ale on s ňou stále zaobchádzal ako s dieťaťom a nie dospelou ženou.

Šírili sa chýry, že Phillipov otec Sam sa už dva roky stretáva s kongresmankou z L. A., Camille ho však zakaždým videla samého alebo so synom. Po manželkinej smrti rýchlo zostarol a zväžnel. Rana osudu im kruto zasiahla do životov. Spomienka na Barbaru vždy vyvolala u Camille obavu o jej vlastnú matku.

„Mami, stále chodíš dvakrát do roka na mamografiu?“ spýtala sa jej.

„Samozrejme,“ odvetila Joy a usmiala sa na dcéru spoza stola. „Už sa neviem dočkať, až sa vrátiš a odbremeniš ma od tohto,“ ukázala na obrovskú účtovnú knihu. Vedela, že Camille je šikovná a vie si prácu dobre zorganizovať. Otec zase zasvätil dcéru do tajov výroby vína a vedela o ňom viac než jej matka po rokoch v brandži. Mala to v krvi presne ako otec.

„Len vydrž, o tri mesiace som späť,“ usmiala sa Camille na matku. Joy jej už pripravila kanceláriu a tešila sa na to, že dcéru uvidí každý deň. Sen rodičov sa naplnil. Jedného dňa prevezme Camille vinársky podnik, ale štyridsaťdeväťročná Joy a jej o rok starší manžel sa do dôchodku ešte nechystali.

Nasledujúci mesiac mala Joy plné ruky práce. Na stole sa jej kopila hŕba nových projektov a Christophe vyberal etiketu na nové víno. Joy ich navrhla sama a on si nevedel vybrať medzi dvoma, ktoré sa mu páčili najväčšmi. Camille im svoj tip už dala, keď bola doma.

Mesiac po Camillinej poslednej návšteve našla Joy v zásuvke medzi papiermi zabudnuté odporúčanie na mamografiu. Išlo len o bežnú prehliadku, päťročná lehota, počas ktorej nedošlo k relapsu, sa práve skončila a považovali ju za vyliečenú. Navzdory tomu sa stále obávala, že choroba znovu udrie, veď aj jej matka umrela v mladom veku. Christophe ju upokojil, že ich rozprávkový život nič nenaruší a vyhne sa im všetko zlé. Joy zaháňala myšlienky na nešťastnú Barbaru, no jej smutný osud ju veľmi zasiahol.

Zavolala do nemocnice a dohodla si termín prehliadky. Cesta do San Francisca trvala len hodinu a pol, aj tak tam však chodievala zriedkavo. Ruch veľkomesta ju nelákal a nerada sa vzdalaľovala z údolia. Christophe sa tešil, že na